

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН КОНТАКТ!

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

— Не стана! — изплака Пеги и захлупи лице върху услужливо подложеното рамо на госпожа Мълиган.

Госпожа Мълиган въздъхна и с огорчение се замисли за глупостта на всички мъже като цяло и по-специално на Рой Бел. Тя бе едва ли не част от службата — никой нямаше представа работи тук. Знаеше всичко за всекиго, не че обичаше да си пъха носа, просто такава си беше. Вярвах я, понеже умееше да пази тайна.

— Но какво се е случило? — тихо попита тя, галейки черната коса на момичето. — Всичко изглеждаше наред. Той се влюби в теб — сигурна съм — още когато те зърна да влизаш в канцеларията без очила. Нали ти казах. Мъжете не си падат по очилати момичета. Да не си ги слагала пак?

— Не — изхълца Пеги. — Вече никога няма да ги сложа. Три дни Рой се държа толкова мило. О, госпожо Мълиган, мисля, че бяхте права. Почнах да се надявам... но всичко свърши. С Рой вече почти не си говорим. А само преди три дни излязохме заедно и прекарахме тъй чудесна вечер... и той... целуна ме за лека нощ и обеща на другия ден да обядваме заедно...

Тя отново избухна в ридания. Госпожа Мълиган изчака пороят да секне, после кротко запита:

— Е? Да не е станало нещо в ресторанта?

— Не. Тоест... нямам представа. Сякаш ме отведе на обяд само защото бе обещал. Забелязах го още преди да излезем. Беше... съвсем друг. Гледаше ме някак странно, със загадъчно изражение. И почти не хапна. Само седеше и ме зяпаше, а когато аз го погледнех, преструваше се, че гледа през рамото ми към тавана или... ох... и се чудеше какво да каже! Млъкваше наред изречението и само ме зяпаше! А днес обядвах самичка в закусвалнята на Тони и Рой влезе. Щом ме видя, завъртя се кръгом и изчезна. Отскочи на другия тротоар да си купи кремвирш. О, госпожа Мълиган, какво ми е? Ще ми кажете, нали? Нали?

— Нищо ти няма, скъпа — каза госпожа Мълиган. — Ти си прекрасна. Ще разбере какво тормози онзи идиот. Сега се прибирай, дете, и опитай да забравиш. Остави Рой Бел на мене.

На следващото утро госпожа Мълиган спря до бюрото на Рой.

— Днес ще обядваме заедно — съобщи тя и се отдалечи, без да изчака отговор. Когато госпожа Мълиган говореше с този тон, нямаше

място за възражения. Рой се зачуди какво ли става.

На обяд Пеги вече седеше в закусвалнята, когато влязоха Рой и госпожа Мълиган. Настаниха се в едно сепаре, поръчаха и госпожа Мълиган заговори енергично. Рой изглеждаше твърде смутен и Пеги забеляза, че старата дама се забавлява невероятно. Напругна слух да чуе някоя дума, но не успя. Изкушаваше се да иде при тях и да разбере какво има, но с усилие на волята се застави да остане на място.

Внезапно буйният смях на госпожа Мълиган огласи залата. Рой понечи да се втурне към изхода, но госпожа Мълиган го удържа с желязна десница. Когато веселието ѝ се поизчерпа, тя стана и буквално помъкна протестиращия изчервен младеж към сепарето на Пеги. Блъсна го до момичето и седна отсреща, без да изпуска Рой, който несъмнено би хукнал навън при пръв удобен случай.

— Този идиот — съобщи госпожа Мълиган на смаяната Пеги — се оказа по-глупав, отколкото го смятах. Не подозирах, че е възможно. Пеги, знаеш ли какво стана в деня, когато това същество започна да се държи тъй странно към теб? Той седеше зад бюрото си и те зяпаше най-лъчезарно. Нали ти казах, че е влюбен. Стига си се гърчил, младежо! А пък ти, Пеги, рееше поглед нанякъде и бас държа, че си мислеше за него. Въртеше молив между пръстите си. Потупа с него бюрото, пишещата машина, бузата... и накрая окото си. Естествено, чу се тихо потракване! И на този глупак тук, на това диване, всичко му се свило отвътре.

Госпожа Мълиган се разсмя гръмогласно. Лицата на двамата млади бяха неописуеми.

— Пеги — каза госпожа Мълиган, бършейки очите си, — Рой мисли, че имаш стъклено око!

Пеги ахна, а Рой очевидно копнееше да потъне в земята.

— Покажи на глупака новите си очила, Пеги. А после му прости, ако можеш. Аз не бих го сторила.

С треперещи пръсти Пеги измъкна от чантичката си малка гумена чашка, навлажни я и лекичко я притисна към окото си. Примига и от окото ѝ излезе стъклено кръгче. Този път ахна Рой.

— Контактни лещи — тихичко обясни Пеги. — Идеята е на госпожа Мълиган. Тя смяташе, че без очила ще ти харесвам повече. А ти си помислил... о-о-о!

Пет минути по-късно госпожа Мълиган ги остави да се целуват и помиряват. Старата дама все още се кискаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.